

ZAHRAŇIČÍ

in.ihned.cz/zahranici

FOTO: PROFIMEDIA

Paláce Zakázaného města jsou vzorné a architektonicky unikátní. Ani komunistická Čína se je neodvážila zničit.

jež se ve zdejší podnebí nedaří vypěstovat nebo se je tu ještě nenaučili vyrobit. Totiž nenaučili se okopírovat jejich výrobu.

Mao není drahý

Veškeré cestování Pekingem po okruhu, po spirále nebo křížem krádem musí jednou návštěvníka zavést do samého středu. Pokud

Kde se najíst

Po celém Pekingu se najde množství restaurací s velkým výběrem pokrmů včetně slavné pekingské kachny (původně tajný recept kdysi vynesli kuchaři propuštění z císařských kuchyní). Objednat si můžete i to, na co jste zvyklí z tuzemských čínských podniků, samozřejmě chutově plnější a provoněné kořením. Očekávejte i bohaté menu.

Běžný čínský strážník dává v poledne přednost **levným místům**, ať už jde o špeluňku prostoupenou všudypřítomným zápachem nebo o příjemný odvětráný bufet. Typickým jídlem je tam „mišmaš talíř“: kus vepřového s kuřecím stehnem, půlkou klobásy a půlkou vejce, jako příloha hrst hranolků, pramínek stočených špaget, hrudka rýže, případně jeden velký brambor. A něco zeleniny, kteroužto bedekry nedoporučují jíst nevařenou. To vše v přepočtu za zhruba sto padesát korun.

Turista-labužník si raději nechá doporučit **kvalitní restauraci**, v níž mu naservírují skutečné speciality z jihu země, kde podle legendy Číňané jedí „vše, co má čtyři nohy“. Nemusí jít zrovna o psy, pochoutku vám připraví například z jeleních, oslích či koňských penisů.

Uchýlit se samozřejmě můžete i do **unifikovaných fastfoodů**, Peking nabízí i mnoho restaurací evropského či amerického stříhu.

tam nezamíří rovnou první den. A nechat si na pekingské centrum celý den, to se zároveň doporučuje, aby to nebyl výlet letmý, jaké podnikají Američané a Japonci. Ti první, aby se doma chlubil, kolik toho v cizině stihli, a ti druzí, aby si všechno natočili na kamery a navždy své videonahrávky odložili do krabice.

Vystoupíte-li ve spodní části náměstí Tchien-an-men, této jižní hranici turistické zóny pekingského downtownu, budete se muset nejprve zorientovat v množství podchodů, chodníků a přechodů přes silnice. Chvilu trvá, než návštěvník stane na úpatí onoho prostranství, odkud nebeský klid zmizel už dávno, ještě před masakrem proti studentské demonstraci v osmdesátém.

A teď pozor, následuje povrchní soud zklamání cizince. Ústřední pekingské náměstí Tchien-an-men je tuctová městská proluka obřích rozměrů, naprosto nepřitažlivá, zajímavá snad jen tím, že tudy kráčely dějiny. Obdélníkový půdorys místa se světovým věhlasem ohraničuje mnohaproudová silnice s provozem tak hustým, že pražská magistrála je proti tomu pouhou tkaničkou. Několik státních a stranických budov, dost možná inspirovaných sociálreálním sovětského typu ještě z dob, kdy se dvě sousední totality bratřily, snad svými rozměry a hrozivou neměnností někoho ohromí, když si představí, jaké myšlenky uvnitř uzrály. A třeba ještě zrají.

Jinak je náměstí Nebeského klidu jen vydlážděným prostranstvím a jevištěm pro jakýkoli historický děj. Projít či obejít ho představuje malou túru a opustit tohle ambivalentní místo vstříc jiné historii znamená pohlednout do očí Otce Maa. Ani není nutné vkročit do mauzolea, jeho podobizny a repliky stranického průkazu se prodávají ve stán-

cích za cenu jaksepatří lidovou. People's Republic of China se na severní výspě Tchien-an-men potkává s tisíciletou císařskou říší.

Představy v Zakázaném městě

Odolejme tomu mít doma bizarní suvenýr za dvacku a postupme vstříc Zakázanému městu. Čtyřicet císařů dynastií Ming a Čching odpíralo půl tisíciletí právo vstoupit sem komukoliv, kdo nemohl nějak prosperovat v rodině a říši.

Teď se sem může vyrazit zcela volně a samozřejmě bez doprovodu. Nechat se ukecat nenápadnými, leč výřečnými studenty, souhlasit s návštěvou jejich umělecké dílny nebo divadelního představení končí tím, že vydáte peníze za protiváhu nevalné kvality. Studenti (možná něco opravdu studují) se tváří jako dychtiví průvodci, ale v nitru skrývají

tvrdost orientálních kšeftmanů. Když už jsi tady, neexistuje, že ti něco nepředvedeme. A když jsme ti něco předvedli, nemáš jinou volbu a hezky zaplať! Hodina až dvě jsou fuč a pár desítek jüanů (zhruba dvě tři stokrát) v cizích kapsách.

Takže ještě jednou: bez doprovodu. Zde už se platí vstupné – však je taky za co platit. Paláce Zakázaného města jsou krásné. A vypadaly by ještě krásnější, kdyby v nich něco bylo. Procházka po nádvořích a bočních koridorech mezi postupně rekonstruovanými

FOTO: CT/JAP

Naobědvat se na ulici je běžné. Někdy ovšem jíte ve společnosti nepříjemného pachy z odpadků.